

komme bort fra, at der, som det ærede Medlem for Kolbing udtalte, vil opstaa betydelige Banstæligheder ved Indførelsen af Guldmyntfoden efter de her vedtagne Bestemmelser, men deri maa vi i alle Fald finde os, forsaavidt Forslaget bliver til Lov. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, udtalte, at disse Ulemper i alt Fald ikke vilde komme tilstede før efter en Del Aars Forløb, men selv derpaa maa vi jo have Opmærksomheden henvendt, undtagen forsaavidt det er det ærede Medlems Mening, at vi maatte til den Tid skulde faae indført en ny Myntlov, eller at denne Myntlov ikke skulde være gjældende for et længere Tidsrum, hvorom der imidlertid ikke indeholdes Noget i Forslaget. Forsaavidt Ændringsforslaget under Nr. 1 maatte blive forkastet, ønsker jeg naturligvis, at Forslaget under Nr. 2 maa blive vedtaget, idet dette efter min Formening ganske vist vil afhjælpe en lille Del af de Ulemper, som det forekommer mig, der klæber ved Lovforslaget. Jeg skal i Øvrigt ikke videre udtale mig om Sagen, men jeg maa dog i det Mindste ønske, at det sidstnævnte Forslag maa blive vedtaget.

Fenger: Jeg kan ikke lade denne Debat sluttes, uden at sige et Par Ord i Anledning af et Udtryk, der kom fra det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg), fordi det, dersom det skulde finde nogen Gjenslyd i Landet, maatte kunde bidrage til, at denne Myntreform, som vi haabe at faae gennemført, kunde blive modtagen med mindre Velvilje af Befolkningen, end den efter min Overbevisning fortjener. Det ærede Medlem sagde, at det Lovforslag, som her er fremlagt, var særlig med Hensyn til det Punkt, hvorom Debatten i Dag har dreiet sig, et theoretisk Forslag, altsaa et Forslag, som var støttet til visse theoretiske Anskuelser, som ikke havde sin Rod i Praxis. Jeg tør nu tillade mig at tro, at Skjelnemærket imellem, om Noget er theoretisk eller praktisk, vel væsentlig maatte bero paa Erfaringen. Dersom vi have Noget for os, for hvilket der er en bestemt Erfaring, og denne Erfaring gaar ud paa, at det er noget Godt og Nyttigt, saa sige vi, at dette er praktisk. Dersom Noget derimod vel er meget skjönt udtænkt, men ikke har været forsøgt, saaledes at der altsaa ikke er nogen Erfaring derom, saa sige vi, at det er theoretisk. Nu er jo Spørgsmaalet med Hensyn til det Forslag, hvorom Hoveddebatten her i Dag har dreiet sig, dette, hvorvidt det kan siges at være theoretisk eller praktisk, at der fastsættes en Slidgrænse, under hvilken en Guldmynt ikke er lovligt Betalingsmiddel

mellem Mand og Mand. Skulle vi altsaa spørge, om et saadant Forslag er theoretisk eller praktisk, saa maa vi undersøge, om en lignende Regel har været gjældende der, hvor Guldmynter have været i Circulation, og om den der har været befunden hensigtsmæssig. Nu veed jeg ikke, om det ærede Medlem har gjort videre Studier i den Retning om, hvorledes det forholder sig med Guldmyntcirculationen i de Lande, hvor Saadant finder Sted. Men jeg er overbevist om, at naar det ærede Medlem havde tænkt derover og sat sig ind deri, vilde han have faaet det enstemmige Vidnesbyrd, at der overalt i disse Lande er en saadan Slidgrænse, og det er en Slidgrænse, der paa de fleste Steder meget nærmer sig netop den, der er sat i dette Lovforslag, nemlig $\frac{1}{2}$ pCt. Det ærede Medlem vil vistnok se, at der altsaa rimeligvis maa være en meget praktisk Grund, hvorfor man holder en saadan Slidgrænse, hvorfor man mener slet ikke at kunne undvære den, og denne Grund er heller ikke vanskelig at udfinde. For det Første vil nemlig Manglen af en saadan Slidgrænse medføre en gradvis Værdiløshed eller Formindskelse i Værdien af hele det vigtigste Circulationsmiddel i Landet, og for det Andet vil den forvolde Statskassen Tab. I begge disse Omstændigheder i Forening indeholdes der en fuldkommen tilstrækkelig Grund, og det ærede Medlem vil ganske vist, naar han betragter dette nærmere, indrømme, at det er ganske uberettiget, naar han har kaldt denne Slidgrænse en theoretisk Lante. Ivertimod det er en rigtig praktisk Lante, en Lante, der er forsøgt ved en meget lang Erfaring, som er gennemført overalt, hvor der hersker Guldmynt i Circulation, og som man slet ikke kan undvære uden særdeles betydelige Ulemper.

Berg: Mine Udtalelser før har jeg ikke Anledning til at kalde tilbage. Jeg skal lade dem staa ved deres Værd og lade Andre tage det Hensyn til dem, som de ville. Hentydninger til andre Landes Forhold, anvendte paa et enkelt Land, ere ikke altid saa bevisende, som man giver dem ud for, især naar Henvisningen til andre Lande ikke er korrekt. Kan det ærede Medlem bevis os, at den Stilling, der finder Sted for Guldmynter og Guldmyntcirculationen i England, er heldig? Er den ikke fremkaldt ved en saadan Bestemmelse, at Statskassen ikke modtager Mynten udenfor en vis Grænse? Med Hensyn til Statskassens Tab kunde jeg vel gjøre opmærksom paa, at dette kan Staten lade falde efter nogle Aars Forløb ved Indløsningen af ældre Guldmynter, og paa den anden